

ИЗГНАНИКЪ

Още трае борбата — тежка, кървава.
Още се лутамъ, далечъ отъ младостта и покоя,
за да те намѣря единъ день — веднѣжъ завинаги —
незабравена моя,
последна, а може би и първа . . .

Крѣвта отъ сърдцето ми изтича,
устнитѣ ми сж мъртви отъ мъка —
на тѣхъ вече нѣма ни обещания, ни обяснения.
Никога по-силно не съмъ те обичалъ,
и никога по-страшно не е плющѣлъ бичътъ
надъ мене
и надъ нашата разлѣка!

А ти — забрави ли ме,
ослѣпѣ ли отъ плакане,
онѣмѣ ли отъ чакане, —
или живота ти виси на косъмъ,
и чакашъ края — безнадежна и безстрашна?
Помнишъ ли още кой съмъ,
или нищо вече не ти е ясно?
— Умри тогава.
Защото и азъ ще умра безъ тебе.
О, проклети мой жребий,
проклета моя слава! . .